

Πώς ο Άγιος Παχώμιος έγινε Χριστιανός

/ Πνευματικά Αποσπάσματα

Ο Όσιος γεννήθηκε γύρω στο 290 στην Θηβαΐδα της Αιγύπτου από γονείς ειδωλολάτρες.

Ως παιδί ήταν υπάκουος και πίστευε και ο ίδιος στα είδωλα. Κάποτε, λοιπόν, που πήγαν οικογενειακώς για να προσφέρουν θυσία στον ναό ο υπηρέτης του τόπου εκείνου ο οποίος ήταν κατοικητήριο σκοτεινών πνευμάτων φώναξε για τον **Παχώμιο**: «Διώξτε από τον ναό τον εχθρό των θεών»!

Άλλοτε, πάλιν, όταν έδωσαν στον Παχώμιο να πει αίμα από το σφαχτάρι της θυσίας το έκανε εμετό.

Αυτά τα διηγόταν ο ίδιος όταν έγινε μοναχός, συμπληρώνοντας και τα εξής: «Οι δαίμονες δεν έχουν το προορατικό χάρισμα, αλλά ως πονηροί και επιτήδριοι που είναι καταλαβαίνουν το ήθος και την διάθεση του καθενός μέσα από πολύ μικρές πράξεις. Και όταν δουν το άπλαστο της ψυχής και το μισοπόνηρο του ανθρώπου, ως πονηροί οι ίδιοι, προλέγουν τι θα γίνει, πώς θα εξελιχθεί ο άνθρωπος αυτός στο

μέλλον».

Όταν, λοιπόν, ο άγιος έγινε 20 χρονών τον στρατολόγησαν στην δύναμη του Μεγάλου Κωνσταντίνου. Διότι, όταν ανήλθε στον θρόνο και είχε ανάγκη μεγάλου στρατού για τον πόλεμο εναντίον του Λικινίου ο οποίος αθέτησε το διάταγμα της ανεξιθρησκίας στρατολόγησε τους πιο ανδρείους νέους.

Μετά την στρατολόγησή του τους μετέφεραν σε ένα τόπο κοντά στις Θήβες της Αιγύπτου και εκεί τους είχαν υπό επιτήρηση για να μην αποδράσει κανένας.

Όταν βράδιασε, κάποιοι Χριστιανοί, όπως ήταν φιλόξενοι και φιλόχριστοι, πήγαν στον τόπον στον οποίο είχαν στρατοπεδεύσει οι ξένοι νεοσύλλεκτοι (τύρρωνες) στρατιώτες και τους έδωσαν τροφές για να μη στεναχωριούνται που τους είχαν έγκλειστους.

Ο Παχώμιος, θαύμασε τα φιλεύσπλαχνα αισθήματα των ανδρών εκείνων, και ρώτησε να μάθει, τι άνθρωποι ήταν αυτοί οι οποίοι ήταν τόσο πρόθυμοι και φιλόανθρωποι.

Όταν άκουσε πως τους έλεγαν Χριστιανούς, ρώτησε στην συνέχεια να μάθει γιατί ονομάζονται έτσι και γιατί ήταν τόσο εύσπλαχνοι. Και πληροφορήθηκε, τότε, ότι αυτοί πιστεύουν στον Χριστό που υποσχέθηκε να αποδώσει στον μέλλοντα αιώνα εκατονταπλάσια των όσων δώσουν ελεημοσύνην στους ξένους και τους πτωχούς από αγάπη προς Εκείνο.

Οι λόγοι αυτοί άναψαν τον θεϊκό πόθο στον Παχώμιο ο οποίος θαύμασε αφ' ενός το μεγαλόψυχο της χριστιανικής πίστης και αφ' ετέρου φωτίστηκε και αλλοιώθηκε στην διάνοια και στο πνεύμα του.

Και, τότε, αφού αποσύρθηκε στο πιο ήσυχο μέρος του στρατοπέδου που τους κρατούσαν έγκλειστους, σήκωσε τα χέρια και τους οφθαλμούς του στον ουρανό και προσευχήθηκε στον Θεό Εκείνο τον οποίον δεν γνώριζε, λέγοντας:

«Κύριε, Συ, όστις εποίησας τον ουρανόν και την γην, εάν επιβλέψης προς την ταπείνωσίν μου και μου χαρίσης την επίγνωσιν της σοφίας Σου και της θεότητός Σου, θέλω γίνει στρατιώτης και δούλος Σου και θέλω διαφυλάξει, έως τέλους της ζωής μου, όλα Σου τα προστάγματα».

Με τα λόγια αυτά προσευχήθηκε προς τον αληθινό και όντως Θεό, τον οποίον, βεβαίως δεν είχε ακόμη ουσιαστικά γνωρίσει.

Όταν έφτασε ο καιρός για να αναχωρήσουν από εκεί οι στρατιώτες, έπλευσε και αυτός με τους άλλους στρατιώτες στην πόλη την οποία τους προόριζαν και εκεί

τους άφησαν να κυκλοφορήσουν ελεύθεροι στο μέρος εκείνο.

Και τότε όλοι οι άλλοι στρατιώτες έσπευσαν να ικανοποιήσουν τα σωματικά και σαρκικά τους πάθη, ενώ ο ευλογημένος Παχώμιος ο οποίος ήταν ιδιαίτερα εγκρατής και όχι επιρρεπής σε ανάλογες απολαύσεις δεν τους ακολούθησε.

Γι' αυτό και ο Θεός, σύμφωνα και με την προσευχή που του απηύθυνε ο νεαρός νεοσύλλεκτος, άκουσε την έκκληση του και όταν ο Θεός χάρισε στον Μέγα Κωνσταντίνο την νίκη, αυτός διέταξε να απολύσουν τους νεοσυλλέκτους, επειδή δεν είχε πια την ανάγκη των υπηρεσιών τους.

Έτσι, όταν απολύθηκε επέστρεψε γρήγορα στην πατρίδα του. Όμως, δεν πήγε στο σπίτι του, αλλά εγκατέλειψε γονείς, φίλους και περιουσία και έτρεξε στην άνω Θηβαΐδα, σε ένα χωριό που λεγόταν Χηνοβόσκια, όπου υπήρχε εκκλησία Χριστιανών.

Εκεί πρόσπεσε στα πόδια του Ιερέα και του ομολόγησε την πίστη του στο Θεό και του ζήτησε να τον βαπτίσει.

Όταν δε αξιώθηκε το ποθούμενο, είδε την νύκτα στο όνειρο του ότι βρισκόταν στον δρόμο, όπου έπεφτε από τον ουρανό πολλή δρόσος από την οποία γέμισε το δεξί του χέρι.

Εν τω μεταξύ έπηξε η δρόσος εκείνη στο χέρι του και έγινε ως κερόμελο.

Τότε άκουσε και φωνή η οποία έλεγε:

Παχώμιε κατάλαβε τι είναι αυτό που βλέπεις, γιατί αυτό πρόκειται να πραγματοποιηθεί το δίχως άλλο στην ζωή σου»!

Διασκευή – Επιμέλεια: Στέλιος Κούκος / Διασκευή από τον «Μέγα Συναξαριστή της Ορθοδόξου Εκκλησίας», μήνας Μάιος, τόμος ε΄

(Πηγή: pemptousia.gr)